

Wie uitkijkt naar meeldauwsoorten, vindt buiten twijfel ook boomen, vooral linden en eschdorens, wier bladeren met een zwart, roetachtig overtrek bedekt zijn en er uitzien, of er straatstof op is blijven kleven. Dit verschijnsel heet *roetdauw* en wordt veroorzaakt door zwammetjes, die heel nauw verwant zijn aan de vorige. De roetdauw ontwikkelt zich eerst als een kleurloos mycelium, dat zich echter gaandeweg verdicht en talloze donkergekleurde conidiën voortbrengt, die of in snoeren of in eigenaardige pakketten tezamen zitten en weerstand genoeg bezitten om het voortbestaan der soort gedurende het ongunstige seizoen te verzekeren. Behalve deze »gemmen« produceert de plant nog een-, twee- of meercellige »sporen«. Peritheciën zijn derhalve niet noodig en komen dan ook bij deze afdeeling der zwammen betrekkelijk zelden voor. Zij zijn langwerpig en openen zich aan de spits.

De roetdauwzwammen schaden de planten, waarop ze voorkomen, slechts zeer weinig. Ze bezitten nl. geen haustoriën, zuigen dus hun hospes niet uit, doch gedragen zich meer als epiphyten. Ze komen nl. speciaal voor op die boomen, welker bladen bedekt geweest zijn met *honingdauw*, het bekende zoete vocht, gevormd door de uitwerpselen van schild- en bladluizen en schijnen zich voornamelijk hiermede te voeden. Weliswaar verstoppen ze de huidmondjes der aangetaste bladen, maar dit hindert niet zooveel, daar ze voornamelijk gezeteld zijn op de bovenzijde der bladen, waar, zooals ieder weet, de minste huidmondjes voorkomen.

Bij dit korte overzicht der meel- en roetdauwschimmels willen wij het laten. Alleen willen wij jeugdige onderzoekers er voor waarschuwen, dat zij nu maar niet moeten denken, dat elk wit schimmelovertrek op hogere planten een meeldauwsoort is. Zijn er peritheciën te zien, dan is de determinatie juist. Ontbreken deze echter, dan kan zeer goed een zwammetje uit een heel andere afdeeling der fungi debet zijn aan het verschijnsel. Maar, oppervlakkig beschouwd, kan het geheel toch wel veel van meeldauw weg hebben. Daarom spreekt men ook wel van *valschen meeldauw*. Over de zwammetjes, die deze veroorzaken, later misschien eens.

L. DORSMAN Cz.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Equisetum met Klemdraai. — Voor een onderzoek over kranwijze bladstanden en hun ontstaan zou ondergeteekende gaarne een of meer stengels van *Equisetum* met klemdraai willen onderzoeken, onverschillig van welke soort van het geslacht.

Deze stengels zijn zeer zeldzaam, maar zijn toch, ook in ons land, meerdere malen waargenomen, o.a. van E. Telmateja. Ze zijn daaraan herkenbaar, dat de stengels in plaats van afzonderlijke kokertjes van vergroeide bladen één wenteltrapvormigen band van vergroeide blaadjes vertoonen, die door zijn samenhang maakt, dat de stengel zelf min of meer gekromd is.

Eventuele zendingen gaarne aan het Botanisch Laboratorium, Grootte Rozenstraat, Groningen.

J. C. SCHOUTE.

Nieuwe vindplaats. — Dezer dagen bracht een der schoolkinderen mij een rups, welke bij vergelijking in D. ter Haar: »Onze Vlinders« (plaat 39, fig. 14) bleek te zijn van *Calocampa Exoleta* L. Waar Ter Haar aangeeft dat de vlinder in den regel zeldzaam voorkomt en voor N.-Holland alleen als vindplaatsen Bloemendaal en Alkmaar noemt, kan Beemster als nieuwe vindplaats vermeld worden. De rups is ± 7 cm. lang, groen van kleur met ter weerszijden van den rug een gele streep, afgezet met een afgebroken zwarte lijn, waarboven op ieder lid twee zwart geringde witte stippen. Op zij van het lichaam een witte en roode streep, waarboven op ieder lid vier witte stipjes, drie naast elkaar en een er boven.

Beemster.

C. H. VEEN.